Верхи й ліси вже хтось нашепотів
своїми віршами…

Не шумом вічним

я сповнений, а спійманий на відчай
незнаним гулом і слідами слів.

Його не чую ще, але гілки
уже відхилені – пройшов між ними.
Ми ще не вороги й не побратими.
Стежок нема ще в нього.

Навпрошки

ось повійнуло – по душі якраз!

Ще перед зором. Вже і за плечима.
Зацькованими, білими очима
шукаю пастку в дебрі, а не лаз.